

HALFVOLWASSEN

NELE VAN DEN BROECK

HALFVOLWASSEN

Horizon

Voor Brigitte

INHOUD

Hoe Het Begon	8
Enterprise	10
All About That Bass	14
Grote Dromen In Een Kleine Kast	16
Schrödingers Engel Op De Eurostar	18
Tweede Leven	22
Cold Turkey	24
Van De Vis En De Kater	26
Mind The Gap	30
Alle Menschen Werden Dreißig	34
Something Stupid	38
Bindingsangst	40
Per Spoor	42
Over Oxford En Opruimen	44
Should I Stay Or Should I Go?	46
Een Pinguïn Op Rolschaatsen	48
Het Beest Dat Roem Heet	52
Get A Job	54
Post-its En Aardappelen	56
Freaks	58
Een Dag Van Stro	60
West End Accent	62
Hier Vloekt Men Niet	64
Andere Tijden	66
Be Happy	70
And So This Is Christmas	72
Op De Rand	74
Love Is All	76
The Tears Of A Clown	78
Koterij	80
Kerelcultuur	82
Polywood	84
Not Born To Run	86
Another Brick In The Wall	88
Yes We Khan	90
Mijn Brexit	92
Zweeds Voor Nieuwkomers	94
Ankeren	96
Plan Alcohol	100
Liefde Is	102
Bruggen Bouwen	104
Mijn Nummer	108
Nonkel Kant	110

Kerstfalen	114
Koffers En Kartonnen Dozen	116
De Gevaarlijke Tocht	120
Mannen Met Een Snor	122
Neem Dan Een Hond	124
Het Lagom Complot	126
Demonen Van De Middag	128
Door De Mand	130
Niet Klagen Maar Dragen	132
Met Gargamel Op Vakantie	134
Stuurloos	136
Hybris	140
De Drang	142
De Vruchtbaarheidsindustrie	144
Mezelf Verkopen	146
Zo Zal Het Zijn	148
Mijn Stinkende Best	150
Angst En Witte Wijn	154
Twintigduizend Lange Zondagen	156
Mijn Jezusjaar	158
Het Panel In Mijn Hoofd	160
Een Foutje In Mijn Code	162
Project Mensheid	164
Niets Zo Saai Als Schoonheid	166
Overall Piepjes	168
Wat Heet Hit?	170
De Hospiteeravond	172
Het Is Een Hollander	174
De Festivalval	176
Op Tournee	178
De Roes Van De Liefde	182
Bel Mij	184
Afspreken En Afzeggen	186
Netwerken	188
Loser	190
Een Hoofdzonde	192
Stille Nacht Zonder Meldingen	194
Iemand Nieuw	196
De Aap Uit De Mouw	198
Ontdek Mij	200
Een Hulplijn	202
Pillen	204
De Wachtzaal	206
Streber	208
Kiezen Is Winnen	212

HOE HET BEGON

AIN'T NO MOUNTAIN HIGH ENOUGH

MARVIN GAYE EN TAMMI TERRELL

'Niet lezen,' zei mijn vader nog. 'Wat staat er dan?' vroeg ik. Zijn antwoord is vaag. 'De krant moet gevuld,' zoiets. 'Niet lezen, Nele.' Tuurlijk las ik het wel. Een katern ligt languit op de keukentafel, op de opengeslagen pagina prijkt een column over mij! Mijn naam staat te blinken aan het begin van paragraaf twee. Mijn volledige, echte naam, de naam die ik van mijn ouders kreeg, de naam die op mijn grafsteen zal staan. Ik blink van trots. Tot ik de column lees.

Dat was begin 2014. Ik had een radioprogramma lopen, *Nele in Radioland*. Overlopend van speeksel en enthousiasme interviewde ik personen die eigenhandig een mijlpaal in de radiogeschiedenis hadden geslagen. In een verre van algemeen Nederlands vond ik het plezant. Ik was kwispelend geïnteresseerd en deed mijn best de mensen die ik interviewde een goed gevoel te geven. Volgens mij lukte dat aardig. Maar de krant vond van niet.

Naast het hoofd van een ernstig kijkende man staat te lezen dat mijn interview ongedocumenteerd is, onkritisch en ongestructureerd. Dat mijn programma niet de ambitie heeft om op welke manier dan ook relevant te zijn, behalve in vrijblijvendheid. Ik ben er kapot van. Ik huil zachtjes aan de keukentafel en dan luid in mijn bed.

Een paar maanden later. Ik ben intussen uitgehuild. Mijn eerste plaat is net verschenen, ik ben fier als een kip die net een struisvogel heeft uitgebroed – het heeft me veel meer tijd en moeite gekost dan ik ooit had kunnen vermoeden, maar ik heb het toch maar mooi gedaan.

Iemand heeft beslist dat ik relevant genoeg ben om tijdens een talkshow wat over mijn plaat te komen vertellen. Dat doe ik, weer met het kakelende enthousiasme dat door de onoplettende toeschouwer vaak voor domheid wordt versleten.

Het weekend nadien vraag ik mijn vader waar de krant ligt. Zijn ontwijkende blik doet mij vermoeden dat hij ze opzettelijk had verstopt. En jawel hoor, daar gaan we weer. Een iets minder ernstig kijkende man deze keer, zijn mening over een volledige bladzijde uitgespreid. Hij noemt mijn

album een *plaatje* dat zonder eerder vermeld praatprogramma door hoege-naamd niemand zou zijn opgemerkt. Hij schildert mij af als een trien die meer giechelt dan denkt, een dom wicht, een lichtgewicht.

Uiteraard huil ik weer. Onverschillig zijn, ik weet niet hoe dat moet. De kern van mijn werk is dat ik mij dingen aantrek, erg aantrek, en er dan iets mee doe. Maar wat kon ik hiermee? Wat moest ik aanvangen met deze zeis boven mijn kop, Andermans Mening, gedrukt in hetzelfde lettertype dat voor feitelijk nieuws wordt gebruikt?

Ain't no mountain high enough. Ik heb toen mijn stoutste schoenen aangetrokken en met bevende vleugeltjes een mail geschreven naar de hoogstgeplaatste vrouw die ik in het colofon kon vinden. 'Geachte mevrouw,' schreef ik, 'dit is al de tweede keer dat een oude man in uw krant een neerbuigende column over mij schrijft. Blijkbaar ben ik als onderwerp zeer interessant. Maar aangezien ik toch de ervaringsdeskundige bij uitstek ben, stel ik voor dat ik vanaf nu de column zélf schrijf. In bijlage vindt u een voorbeeld, met hartelijke groet, et cetera.'

Als ik dit opnieuw lees, sta ik versteld van mijn eigen stoutmoedigheid. Waar kwam dat ineens vandaan? Hoe ongeleefd! Hoe schaamteloos! Wie dacht ik wel dat ik was? Dat zullen ze me daar op die redactie wel niet in dank afnemen! Een levensloop van slechte recensies stond me te wachten.

Maar tot mijn grote verbazing kreeg ik een mailtje terug. Of ik tweewekelijks zeventhonderd woorden kon aanleveren? Ik beet op mijn vuist, draaide een dansje rond de keukentafel en sprong op mijn bed. En nu werk ik al vijf jaar als columnist. Want je hoeft geen ernstig kijkende man te zijn om columns te schrijven. Vaders lezen de krant, maar hun dochters ook.

ENTERPRISE

TO RAMONA
BOB DYLAN

Verskillende aanwijzingen duiden erop dat ik op mijn negenentwintigste last heb gekregen van een aandoening die men in mijn thuisgemeente Merchtem al eens placht te omschrijven als het Oud Zot. Met een weinig wetenschappelijke maar wel modieus klinkende term zou je het ook een quarterlifecrisis kunnen noemen. Het Bijna-Oud Zot. Het Niet-Zo-Lang-Meer-Jong Zot. In elk geval, zot.

Tijdens een slapeloze nacht in de regenzomer van 2014 besloot ik om al mijn theaterwerk, presentatieopdrachten en mijn nakende BV-schap op te geven, driekwart van mijn spullen weg te gooien en naar Londen te verhuizen. Londen! Om te studeren dan nog wel. Muziekproductie dan nog wel – een studierichting voor muzikanten die geen enkel instrument kunnen bespelen.

Hier zit ik dan. Londen met uitroepteken. Neemt u het van mij aan, Londen ziet er niet uit als op de postkaart. Londen is ontstaan in een kamer die kleiner is dan het gemiddelde hondenhok, wachten tot mijn huisgenoten uit de badkamer zijn, snel en lauw douchen en mij dan halsoverkop haasten naar een overvolle metrorit die mij de volle twee komma twee pond kost. Maar ik ben gelukkig hier. Ik ben zielsgelukkig. Wat ik extra betaal aan huur, spaar ik uit aan therapie. Ik kan het Oud Zot werkelijk aan iedereen aanraden.

Een van de redenen waarom ik verhuisd ben – en dat mag u tegen niemand zeggen – is dat ik de stiekeme hoop koester alsnog een wonderkind te worden. U weet wel, een sologenie. Een Bob Dylan, die wakker wordt, een gitaar vastneemt, in een klein kwartiertje een wereldnummer bij elkaar schrijft en zonder te douchen – bij jongens is dat anders – de metro neemt, op zoek naar een nieuwe Ramona. Dat Bob Dylan op zijn negenentwintigste al ongeveer een dozijn albums had uitgebracht en ik maar één, verkies ik gemakshalve te negeren. Het leven is al moeilijk genoeg.

Maar de meest overtuigende aanwijzing van mijn nakende gekte is toch wel dat ik net voor mijn dertigste verjaardag een overtuigd trekkie ben ge-

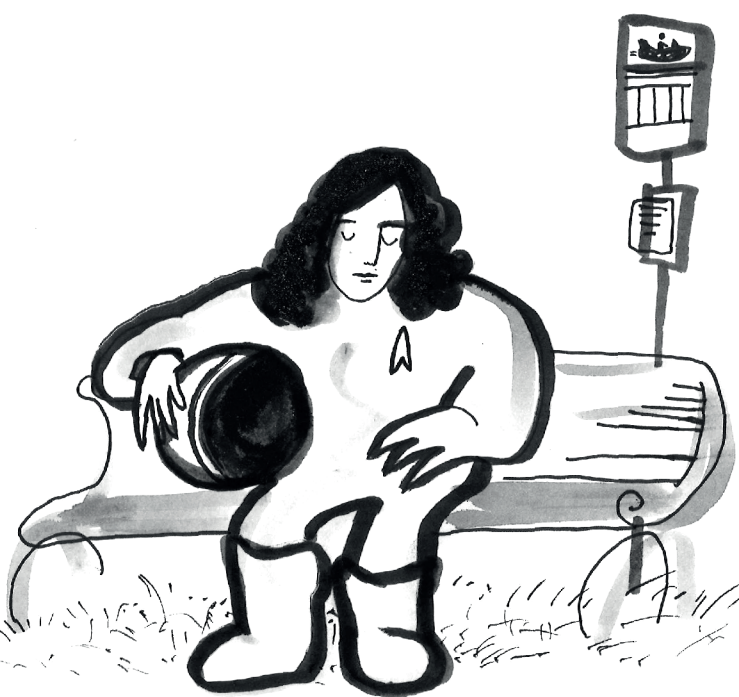
worden. Het is te zeggen, ik ben, om een voor mij vooralsnog onbekende reden, hopeloos verslaafd geraakt aan oude afleveringen van *Star Trek*. Elke avond verslind ik één, of als het even kan, vier episodes van een serie die in 1966 vast flitsend moet zijn geweest.

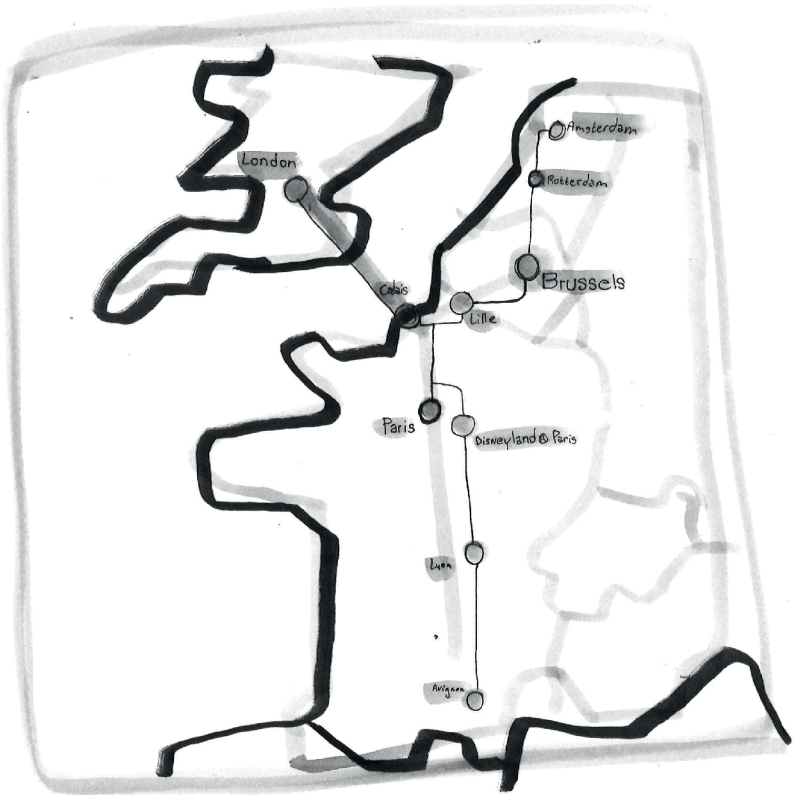
Ik heb daar weliswaar een goeie uitleg voor. *Star Trek* zit, zoals alle goede sciencefiction, vol met levenslessen in een ruimtepak. Je ziet hoe Captain Kirk – die mij, overigens, totaal kan krijgen – zijn *Enterprise* probeert te bestieren, vergezeld van eerste stuurman Spock – die door zijn buitenaardse afkomst gespeend is van elke onnodige emotie en enkel compleet logische beslissingen neemt. Captain Kirk daarentegen raakt af en toe verstrikt in een web van woede of wanhoop, of in de ogen van een ruimtedeerne. Anders dan bij Spock raakt zijn haar soms in de war bij het vechten met aliens. Maar toch is hij de Captain.

Ik bestier geen ruimteschip, maar wel mijn intussen zevenkoppige vrouwenband Nele Needs A Holiday. Wat overigens ongeveer op hetzelfde neerkomt. Als ik thuiskom in mijn hondenhoek, staan mij minder prozaïsche taken te wachten dan het schrijven van wereldnummers: callsheets doorsturen, doodles opstellen of huilen als blijkt dat er in de hele herfst maar twee momenten zijn waarop ik alle *Holidays* samen krijg voor een repetitie. Op die repetities probeer ik aan muzikantes die veel betere instrumentalist zijn dan ik uit te leggen wat ik wil door middel van de woorden ‘boem’ en ‘tsjak’.

Het wonder wil dat we na jaren van boemen en tsjakken op de een of andere manier een gestroomlijnde band geworden zijn, net als de *Enterprise*, die rustig door de ruimte klieft – alsof het nooit moeite heeft gekost. Als we samen spelen, raakt de muze ons aan. Soms ook niet. Soms is de muze veraf. Het enige wat we dan kunnen doen, is blijven oefenen. Noot per noot. Doodle per doodle. Traan per traan. We zijn tenslotte een vrouwenband. Bij jongens is dat anders.

Ik ben geen sologenie. Ik ben geen Dylan. En ik ben al helemaal geen Spock. Ik ben een muzikant die geen enkel instrument kan bespelen. Maar af en toe, op mijn beste momenten, ben ik een verdomd goeie Captain Kirk.

ALL ABOUT THAT BASS

I WANT YOU BACK

THE JACKSON FIVE

Mijn huiswerk deze week bestaat uit het schrijven van een wereldhit. Serieus. Heerlijk vind ik dit. Weg Vlaamse bescheidenheid! Tweede week op school in Londen – schrijf een wereldhit! Je moet groot dromen, het leven dingt vanzelf wel af.

Om dat tot een goed einde te brengen analyseren we tijdens de les *songwriting* – op maandag van tien tot twaalf – het lied dat najaar 2014 aan de top van de UK-hitlijst staat. Dat blijkt *All About That Bass* van een zekere Meghan Trainor te zijn, een nummer over Trainors eigen mollige lichaam. Met andere woorden, een nummer over vet.

Waarom is dit nummer een hit? Waarom zijn de bananen krom? We kunnen er alleen verantwoord naar gissen. Het refrein is catchy en ontdeaan van overbodig instrumentarium – enkel klapjes, stem en bas. Dat marcheert. Bovendien maakt het nummer, zoals elke goede wereldhit, strategisch gebruik van de medeklinker B. *All About That Bass. Bootylicious. Bakske vol met stro.* Werkt altijd.

Toch kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat dit nummer ook een hit geworden is omdat Meghan zingt over een thema dat tegenwoordig hip is. Imperfecties van het vrouwelijk lichaam zijn plots zeer trendy geworden. Sla uw Facebook maar eens open, dat staat vol met trotse rondingen. De meest exotische vormen van lichamelijk reliëf worden tentoongesteld, een lichaam met een paar verkeersdrempels kan weer. Gelukkig maar.

Maar duurde het jaren vooraleer punkrock of ravecultuur commercieel gerecupereerd werd, dan is de dikkevrouwentrend – met dank aan het internet – nu al volledig ingehaald door *The Man*. Totaal onschadelijk gemaakt. De videoclip van *All About That Bass* is integraal in pastelkleurtjes gefilmd en toont perfect gemaquilleerde dikke meiskes in hun slaapkamer, die doen wat meiskes doen, namelijk dromen van een prins. Want prinsen hebben tegenwoordig graag een beetje vet om vast te pakken. Heren, maak u vooral geen zorgen, dikke vrouwen zijn ook maar brave burgertrutten.

Maar we mogen nu ook niet onvoorwaardelijk vet zijn. Aan onvoor-

waardelijk vet valt geen geld te verdienen. Vrolijk onbevangen zingt Trainor over *all the right places*. Uw vet is dus maar beter goed gesitueerd, en dan hebben we het hier wel degelijk over uw gat en niet over een extra gordel boven de gordel.

Ikzelf ben in het bezit van ettelijke gordels boven de gordel, en die heb ik altijd al gehad. Mijn buik en ik zijn zo onafscheidelijk als Beyoncé en haar pruik. Mijn lichaamstype is niet hip op dit moment. Het zij zo. *For the record* – als buikvet ooit een trend wordt, ik had het al voordat het cool was.

Een van de voordelen aan negenentwintig te zijn, en geen zestien, is dat het mij steeds minder moeren kan schelen. Meer nog, ik word hoe langer hoe schaamtelozer. Vrijdagavond organiseerde onze klas een huisfeestje, eigen drank zelf mee te brengen. Daar heb ik mijn nieuwbakken klasgenoten – leeftijden negentien tot eenentwintig – allemaal mijn witte buikflap geflasht. Ach ja. De aarde zelf is ook niet plat. Niks op deze hele wereld is plat, behalve vissen die op de bodem van de oceaan leven en die mop over dat schele kalf met die darm in zijn gat – kent u die? Platheid is des duivels oorkussen, wat ik u brom.

Maar dus dat feestje! Gênant! En ik was niet eens zo zat! Dat is een leugen. Ik bracht voor iedereen die het wel – of niet – wilde horen mijn pas verzonnen wereldhit te berde – ‘*My vagina smèèèlls like floooowers! Like floooowers! Like f-f-f-f-floooowers!*’ Geen slecht nummer overigens, als ik u nog eens tegenkom op een dronken feestje, zing ik het voor u.

Bovendien wist ik mij die avond om te toveren tot succesvol dj simpelweg door *I Want You Back* – weer die B – van The Jackson Five op te leggen. Werkt altijd. Daarbij voerde ik dan een nauwelijks synchrone beweging van al mijn ledematen tegelijkertijd uit en riep dat het hier mijn *Happy Dance* betrof. Halleluja. Het was weer plezant. Volgende maandag van tien tot twaalf heb ik weer gewoon les met die mensen. Prima hoor. Geen schaamte. Exhibitionistische vrouwen zijn in tegenwoordig.

GROTE DROMEN IN EEN KLEINE KAST

STREET LIFE
RANDY CRAWFORD

De conciërge op school wil weten hoe het met mijn *digs* gesteld is. Het is negen uur 's avonds, de ijzeren rolluiken worden naar beneden gehaald en ik ben de enige overgebleven student in het hele gebouw. Hij knoopt een praatje aan. Een nobel streven, ware het niet dat ik geen flauw benul heb wat een *digs* is. Hij zou kunnen verwijzen naar mijn examenresultaten, mijn liefdesleven of naar een of andere vieze ziekte waarvan hij vermoedt dat ik ze heb.

Wat ik normaal gezien doe in dit soort situaties, is een zo neutraal mogelijke glimlach produceren die mijn gesprekspartner in de waan laat dat ik daadwerkelijk begrijp wat hij zegt, en dan snel van onderwerp veranderen. Maar ik ben te moe om mij te schamen. En nu ik toch in Londen woon, kan ik net zo goed Engels leren. Ik vraag wat een *digs* is. Het blijkt een studentenkamer te zijn, of, in het schoon Vlaams, een kot.

Ik knoop mijn gebruikelijke praatje aan dat van hem. Ik woon in Zone Two, in een kamer van drie meter op vier, eerder een kast dus – gniffel. Naast de kast is een badkast en een kookkast, die ik deel met drie andere kastbewoners, elk met hun eigen kast.

Wat ik vooral apprecieer aan mijn *digs*, is dat de meerderheid van het inwonend genetisch materiaal toebehoort aan gewervelde diersoorten. Met andere woorden, mijn *digs*genoten zijn mensen, geen geleedpotigen. Ik heb het al anders gehoord. Een populair gespreksonderwerp op school is hoe je het beste van een kakkerlak af geraakt – niet doodslaan, verbranden!

Wanneer ik de conciërge vertel hoeveel ik aan huur betaal, volgt het gangbare antwoord. Proficiat! Zijn reactie houdt het midden tussen ongeloof en kwispelen. Ik word uitvoerig gefeliciteerd omdat ik de goedkoopste slaapplek in heel Zone Two gevonden heb, afgezien van die met karton gewatteerde bank aan New Cross Gate.

Ik betaal vierhonderdvijftig pond per maand. Wat ongeveer overeenkomt met vijfhonderdvijftig euro, oftewel vijfenveertig euro per vierkante

meter. Om het dramatische effect van deze mededeling te vergroten zal ik de laatste zin nogmaals herhalen, gevolgd door een uitroepteken. Vijfenviertig euro per vierkante meter! En dat is, geloof mij vrij, het goedkoopste dat er in heel Londen te vinden is.

Die huurprijzen zijn een groot grootstedelijk probleem. Londen telt te veel mensen – en kakkerlakken – voor te weinig plaats. Iedereen wil hier zijn! Meisjes komen helemaal uit Merchtem om hun grote dromen waar te maken vanuit een kleine kast. Ze nemen zo de kasten van de Londenaars af! Bovendien zijn ze slecht geïntegreerd, ze verstaan het woord digts niet eens! Laat ons dat praatje vooral niet aanknopen.

Op de bus naar huis bekijk ik mijn medepassagiers. Het zijn allemaal twintigers en dertigers die recht van hun werk komen. Ze hebben tot negen uur gewerkt om de huur te kunnen betalen. Geen kinderen. Geen bejaarden. Hoe kun je ook oud worden in Londen? Hoe begin je aan een familie? Hoe krijg kinderen in die kast gestapeld?

Mensen blijven in Londen tot ze het niet meer kunnen. Tot ze het beu zijn om elke maand het geld bij elkaar te krabben. Tot ze hun grote plannen hebben opgegeven, en uitgeblust of uitgebrand terugkeren naar Münster, Milaan of Merchtem.

Ik blijf in Londen tot mijn dromen op zijn, tenzij mijn spaargeld eerder op is. Mijn spaargeld dat ik bij elkaar gekrabd heb in België, heerlijk België, waar ik mijn armen kon strekken in mijn kamer en waar ik concerten kon spelen zonder er zelf voor te moeten betalen!

Op elke bus zit ook minstens één rat die uit de race gevallen is, iemand die in zichzelf mompelt, iemand met een vacuüm blik in de ogen. Deze keer is het de man die naast mij komt zitten. Het zou mij niet verbazen moest zijn jas gewatteerd zijn met karton. Het is een jas waar al jaren geen praatje meer aan geknoopt is. Ook niet door mij. Ik zet mijn koptelefoon op en luister naar wat de iPod-shufflemodus mij vandaag aan zingevens te vertellen heeft. *Street Life* van Randy Crawford. Ik skip snel naar het volgende nummer.

SCHRÖDINGERS ENGEL OP DE EUROSTAR

DRY YOUR EYES

NEIL DIAMOND

De mensheid gaat nog niet meteen naar de verdommenis, zo valt tenminste af te leiden uit de hoeveelheid papieren zakdoekjes die een huilend meisje krijgt van volslagen vreemden. Dat huilende meisje in de vertrekhal van de Eurostar? Dat ben ik. In mijn tas hebben een tiental gekregen zakdoekjes zich tot kleine rotsen van papier-maché met snottebel gevormd. In mijn oren speelt het heerlijk larmoyante *Dry Your Eyes* van Neil Diamond, terwijl ik precies het tegenovergestelde doe. Ik ween zo geweldig dat het lijkt alsof ik spuug.

Ik heb veel talent voor luid huilen op openbare plaatsen. Of beter, ik heb weinig talent voor terughoudendheid. Soms beeld ik mij in hoe andere mensen stilletjes huilen, één traan, in de zetel voor tv, als de kinderen slapen. Dat lukt mij niet. Vooral omdat ik geen tv heb, en ook geen kinderen.

De reden waarom ik huil is een man wiens naam begint met een R, maar die ik hier John zal noemen – hij kan mijn naam overigens ook niet goed uitspreken. John heeft mij gisteren een paar woorden gezegd die geen enkel meisje van geen enkele John wil horen. *I like you. I like you, but...*

U zult snel merken, beste lezer, dat een flink deel van mijn in dit boek beschreven Londense avonturen bestaat uit huilen om Johns – op mijn negenentwintigste heb ik nog steeds evenveel animo voor liefdesverdriet als op mijn dertiende. Het lijkt mij onzinnig nu over iets anders te schrijven. Ik heb pijn. Het voelt alsof mijn hart hardhandig tegen een kaasrasp wordt gewreven. Ik zit met rode neus en vlekken in het gezicht op de vloer in St. Pancras International, en ween.

Als hypocriete atheïst placht ik in momenten van grote wanhoop al wel eens te bidden. U weet wel, tot *God*. De God waar ik in geloofde toen ik zeven was, de God die ik nog steeds aanspreek alsof ik een brief naar Hem schrijf. 'Lieve God, komma, help mij alstublieft...' Ik weet niet of ik gelovig ben, maar ik weet wel dat bidden beter is dan jezelf voor de trein werpen, en al zeker voor de Eurostar, die heeft de laatste tijd al genoeg vertraging.

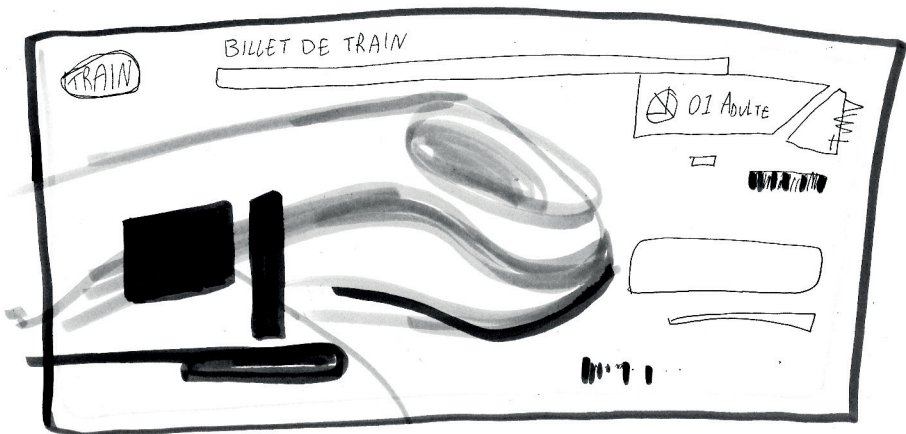
Dus bid ik, en ik ween. Ik ween zoals de regen op de zee.

De man die op de trein naast mij komt zitten, is een oude fysicus met witte plukken haar langs weerskanten van zijn gezicht. Hij houdt het midden tussen Albert Einstein en Sinterklaas. Zijn naam begint met een P, maar ik zal hem hier Gandalf noemen. Hij vraagt mij wat er scheelt. Ik ben zo blij dat deze man naast mij zit! Ik vertel hem alles. Dat John tijd nodig heeft. Dat hij mij wel leuk vindt, maar...

Gandalf vraagt hoelang ik John al ken. Anderhalve maand, beken ik schoorvoetend – ik zei u al dat ik geen talent heb voor terughoudendheid. Gandalf glimlacht. Met een eerlijkheid die je niet verwacht van een oude Engelse fysicus vertelt hij mij dat hij en zijn vrouw al veertig jaar getrouwd zijn. Dat hij haar doodgraag ziet. Maar dat er elk jaar wel een moment is waarop ze een scheiding overwegen. En dat het telkens opnieuw uiteindelijk weer goed komt.

Hij raadt mij aan om de situatie te bekijken als de kat van Schrödinger. Je weet pas zeker dat de kat dood is, als je het deksel van de kist optilt. In de tussentijd heeft het geen zin om te huilen om een kat die noch dood, noch levend is. Niets is verloren. Kijk Schrödingers kat nog maar even uit de boom.

De Eurostar doet er een uur langer over dan voorzien; we zijn drie uur onderweg. Ik ben dankbaar voor elk moment met deze man. Als we in Brussel aankomen, vraag ik Gandalf uiteindelijk of hij een engel is, door God gezonden. Zonder met zijn ogen te knipperen geeft hij mij een papieren zakdoekje.

TWEEDE LEVEN

SOMEONE NEW

ESKOBAR FEATURING HEATHER NOVA

In een opmerkelijk geval van synchroniciteit dat waarschijnlijk terug te voeren is op een groot intergalactisch complot tegen ondergetekende heeft een hele generatie in mijn familie besloten op hetzelfde moment een huis te kopen. Kerstfeest. Er is maar één onderwerp aan tafel – de lening bij de bank. Cijfers en citaten gaan over en weer als pingpongballetjes. Anderhalf procent. Vijfentwintig jaar. Vierhonderdvijftigduizend euro. Dat het een goede investering is. Om later toch iets te hebben wat van jezelf is. Ik ben in de war. Dit is een conversatie die ik echt niet kan volgen.

Mijn neven en nichten zitten niet enkel gegroepeerd per generatie, maar ook per koppel. Elk jaar stelt men zich vanwege de tafelorganisatie de vraag of Nele alleen komt. Ja, Nele komt alleen. Geen extra bord nodig. Onwillekeurig dwalen mijn gedachten af naar zeven jaar geleden, toen ik jonger was en een pak volwassener. Hoe ik toen drie jaar samenwoonde met een jongen die mij doodgraag zag. Hoe ik die jongen uiteindelijk verlaten heb, hoe goed hij ook was. Als ik twee levens had, dacht ik toen, dan was ik in mijn tweede bij jou gebleven. Maar ik heb maar één leven, dit leven, mijn eerste en mijn laatste. Vaarwel liefste. *You're gonna find someone new.*

In mijn tweede leven zat ik nu waarschijnlijk aan deze tafel met hem. Maar in mijn eerste leven staat er geen extra bord naast mij en woon ik in Londen, waar ik nog steeds probeer om popster te worden, een droom die de meeste mensen zo rond hun vierde levensjaar opgeven. Hij woont intussen in New York en gaat binnenkort trouwen met een Amerikaanse.

Veel meer dan de kleren aan mijn lijf en de dromen in mijn hart bezit ik niet. Als ik ooit een lening bij de bank wil aangaan, ze gaan mij zien komen. Ik maak een snelle inventaris op en besluit dat rentevoeten geen geschikt onderwerp voor mij zijn. Ik ben daar nog te jong voor. Ik wend mij tot de persoon op het feest wiens leven nog de meeste raakvlakken met het mijne vertoont – mijn vierjarige nichtje Myrthe. Zij zit aan een klein tafeltje en kleurt. Ik wurm mij op het andere kinderstoeltje en neem ook een kleurboek ter hand. Mijn nichtje en ik hebben veel gemeen. Als

je haar vraagt wat ze later wil worden, zegt ze de ene dag ‘superheld’ en de andere dag ‘prinses’. Bij mij is het net zo. Kan iemand mij een teken geven wanneer *later* eindelijk begint?

Ik heb het soort tekening voor mij waarbij je stipjes die bij een cijfer horen met elkaar moet verbinden. U weet wel. Van een naar twee. Van twee naar drie. Ik vermoed dat het resultaat van dit lijntrekken een auto zal zijn. Daar heb ik niets aan, ik kan niet autorijden. Ook dat nog.

Toen ik drieëntwintig was, lag mijn hele leven uitgestippeld voor mij. We hadden al namen voor de kinderen, namen die pasten bij zijn achternaam, namen die zowel goed klonken in het Nederlands als in het Spaans – hij was een Spanjaard, zei ik dat al? Maakt dat tegenwoordig iets uit als je gaat lenen bij de bank? Toen ik wegging, verliet ik niet alleen hem, maar ook het leven dat ik met hem ging leiden. Mijn tweede leven. Al die ongeboren kinderen.

In mijn eerste leven, dit leven, weet ik nog steeds niet welke kant ik op ga. Het gaat van Londen naar Merchtem, van euforie naar diepe wanhoop, en de enige ankerpunten, het enige dat blijft, zijn de nummers die ik schrijf. Maar dat is goed zo. Wat ik nu probeer te doen, is geen stippellijntjes meer tekenen. Het leven gaat toch nooit volgens die stippellijntjes.

Ik kijk naar hoe mijn nichtje haar tekening met de vuist inkleurt. Volledig buiten de lijntjes. Of beter, ze maakt nieuwe lijntjes. Ik besluit precies hetzelfde te doen. Van nummer drie ga ik naar nummer vijfenvijftig. Van vijfenvijftig naar twaalf. Van twaalf naar vierhonderdvijftigduizend. Het resultaat lijkt helemaal niet op een auto. Maar misschien, ergens in de verte, lijkt het een beetje op een warrige ster. Dat past bij mij. Ik bedenk dat ik wel degelijk iets heb wat van mezelf is. Het is dit leven. Mijn eerste.